

Z cizích revuí.

Revue d'Infanterie.

1. pololetí 1930. (Leden—červen, čís. 448—453.) (Dokončení.)

Skutečná fronta roty je na př. 500 m, 200 m je mezera (rozstup) mezi čelními četami, každá četa pokrývá frontu 150 m; kulometné družstvo uprostřed mezery asi 250 m za čelními družstvy lehkých kulometů. Čety 2. sledu napravo a nalevo od kulometů 150 m za čelními četami a stupňovitě vně od nich.

3. Provedení posunu jednotek od jednoho pohotovostního postavení k druhému; pozorovatelná vel. roty od pozor. stanoviště k pozor. stanovišti; hloubka posunu 600—800 m.

Během postupu využije instruktor vlastnosti terénu a postaví velitele roty do těchto situací (na př.):

a) Pravá čelní četa (nebo levá) přichází před nepřekročitelnou překážku, kterou lze obejít skrytými přístupy v stopách levé čety.

b) Pravá čelní četa (nebo levá) přichází před pokryté (porostlé) pásmo terénní, musí tedy zmenšiti mezery a vzdálenosti uvnitř své sestavy, celá četa zmizí zrakům všech sousedů.

V prvním případě velitel roty:

- a) zastaví pravou četu v pohotovostním postavení;
- b) posune dopředu levou četu (vedoucí) a zastaví ji v pohotovosti;
- c) umístí kulometry do pohotovosti nad celým pásmem,
- d) posune za levou četou zadní levou četu a přemístí ji napravo od řídicí čety, při čemž dá vyslati patrače kupředu,
- e) zahájí znovu postup, jakmile tato četa je ve směru,
- f) shromáždí ve 2. sledu bývalou pravou čelní četu.

V druhém případě nesmíme ztratiti spojení, ale nesmíme vepatí do skrytu nové síly, neboť tam můžeme působiti jen na krátkou vzdálenost. Proto vel. roty:

a) Posune dopředu pravou zadní četu do středu roty, aby udržel spojení s četou, která zmizela v skrytu. Nová četa, je-li nutno (spojení zrakem), vstoupí rovněž částečně do skrytu.

b) Přemísťuje pak levou čelní četu, družstvo kulometů a levou zadní četu od pohotovostního postavení k jinému tak, aby stále mohl střežiti pásmo činnosti roty, okraje skrytu a co nejdříve i druhý okraj (bližší k nepříteli) ve všeobecném směru roty.

Podle obtíží postupu jednotek, procházejících skrytem, může se i celá rota postupně rozděleni stupňovitě do prava, dokud pravá četa neprojde skrytem; čety jsou stále ve spojení zrakem, mají stále mezi sebou mezery a vzdálenosti, aby mohly svou palbou manévrovati neustále ve všech směrech, a to téměř okamžitě.

5. Během postupu uvede instruktor v činnost „cíl“, který lze objeviti jen pozorováním velitele roty a který silně působí na část roty nebo na sousední jednotku: „cíl“ ve vzdálenosti asi 1.100 m od čelních čet a v pásmu roty.

Vel. roty:

- a) spustí ihned palbu kulometného družstva asi na vzdálenost 1.400 m,
- b) dá zprávu četám a řídí jejich postup od pohotovostního postavení k druhému, až budou samy moci zahájiti palbu,
- c) přemístí kulometné družstvo po kulometech (permanence palby).

Instruktor udá takto postupně několik cílů.

6. Čelní čety dojdou na dostřel k „cíli“. Není-li jiného rozkazu, zahájí samy od sebe palbu; od té chvíle dohoní pohnáhlou své patrače, překročí je, a pak se každá četa sama od sebe posunuje kupředu.

Zkrátka, jakmile čelní čety mají technicky možnost střeleť, velitel roty myslí jen na to, jak by manévroval palbou celé své roty: dá střeleťi ihned kulometům, zmenší vzdálenost mezi čelními a zadními četami, aby se mohly zúčastniti palby mezerami.

Druhé cvičení se týká manévru palbou, týká se soustředování palby několika čet na jeden cíl, nebo rozdělení několika cílů na jednotlivé čety, zesílení palby čelních čet četami druhého sledu atd. atd. Taková cvičení byla autorem skutečně prováděna, a to s ostrým střelivem v letech 1921—1927 v táborech u Mailly a Sisonne. Popsány jsou v Revue d'Infanterie, 4. čtvrtletí 1925.

Vidíme ze všeho, co předcházelo, že se autor zásadně rozchází s názory o úzkých frontách u pěších jednotek v útoku a neváhá přiděliti pěší rotě pásmo činnosti 600 až 700 m široké (skutečná fronta roty 400—500 m), jen aby mohl mezi čelními četami ponechati široké mezery, kterými by se dalo prostřelovati, když nelze pře-

střelovat. Tak se může palby účastniti celá rota (12 lehkých kulometů) místo 4—6 u čelních čet, a to až do té doby, kdy pro zkrácení vzdálenosti musí rota zaujmouti ztečný tvar, t. j. vyplniti ponechané mezery a z hluboké sestavy přejíti do sestavy více méně lineární.

Autor je horlivým zastáncem prostřelování mezerami, které mnozí jiní autoři potírají — snad proto, že nevolí mezery dosti široké a obávají se dáti jednotkám širší pásma činnosti. Generál Barbeyrac de St. Maurice mluví však ze zkušenosti a jeho myšlenky jsou tedy hodny uvážení i praktického vyzkoušení.

Studii autorovu lze doporučiti všem, kdož se zabývají bojovým výcvikem pěchoty a pěších velitelů. U nás však naráží bojový výcvik na velkou překážku: nemáme velikých cvičných táborů, kde by se mohly všechny pěší jednotky postupně vystřídati a kde by mohly strávit dostatečně dlouhou dobu.

Plukovník Tormet: Taktické užití těžkých kulometů v útočce. (Leden, čís. 448.) Jde o vyjasnění několika otázek, týkajících se rozdělení kulometů, jejich učlenění a užití na všechny vzdálenosti.

Máme si ponechat kulometry v záloze? Nikoliv. V ofensivě má býti prapor hotov zasaditi co nejméně lidí, ale co nejvíce palby.

Rozdělení kulometů závisí především na terénu. V terénu velmi pokrytém anebo velmi plochém bude často velmi obtížné užití kulometů za palebným sledem. Musíme je vysunouti do palebného sledu. V terénu nepokrytém nebo členitým bude výhodné ponechat si kulometry vzadu a velitel praporu může si zřídit pevné palebné základny.

Závěr: přiděliti pěším rotám 1. sledu co nejméně kulometů nebo vůbec nic, dovolí-li to terén. Většinu kul. roty nebo i celou (podle terénu) věnovati na palebnou základnu za 1. sledem.

Palebná základna. Úkoly její jsou:

a) Preventivní neutralisace obsazených nebo podezřelých částí terénu a míst, na která nestřílí dělostřelectvo;

b) vytvořiti pevný prvek, oporu, před nímž se odehrává pohyblivý boj palebného sledu. Přemísťování palebné základny podle postupu 1. sledu na nové palebné stanoviště. Při neúspěchu palebného sledu zachytiti jej a tak udržeti dobytý terén.

Kulometné jednotky na palebné základně podléhají veliteli kul. roty, který řídí jejich přemísťování. Ve většině případů nebude lze řídit palbu soustředěně tak, aby se vyhovělo úkolu a). Vyžadovalo by to přílišného nakupení zbraní na omezeném prostoru (otázka velení). Velitel kulometné roty by musil kromě toho míti pozorovatelnu, z níž by viděl do celého pásma útoku.

To bude ale výjimkou. K splnění úkolu „zachytiti palebný sled“ bylo by třeba, aby zbraně palebné základny vyhovovaly podmínkám „obraného palebného plánu“, což vyžaduje učlenění zbraní do šířky a do hloubky. Pak zase není možné přímé velení. Této svůdné myšlenky musíme se vzdáti. Vel. roty bude míti přímý a okamžitý vliv jen na skupinu zbraní, které budou jemu nablízku. Každá zbraň musí tedy předsedem dostati přesný palebný úkol.

Přemísťování palebné základny dopředu řídí se terénem a jeho tvary i pokrytostí. Nejideálnější palebné základny máme při postupu po obou svazích téhož údolí.

S přesunem nesmíme čekat, až pěchota dorazí na cíl; začneme jej částečně ňrve, aby pěchota po dosažení cíle měla co možná ihned po ruce těžké kulometry, které by jí pomáhaly v udržení dobytého terénu. Autor uvádí, že z vlastní zkušenosti poznal, že jakmile i okamžitý protiútok šel na cíl, na němž nepřítel neměl do-

sud času umístiti kulometry, zdařil se vždy. Měl-li tam však protivník již těžké kulometry, zhroutil se protiútok za velkých ztrát.

Ke konci podává autor konkrétní příklad užití palebné základny v útoku.

V číslech březnovém a dubnovém (čís. 450 a 451) píše major Barthe o pozorování a naslouchání v boji („Viděti a slyšeti v boji“) a podává úplný program výcviku v pozorování, uvádí pomůcky pro výcvik „paměti oka“, rychlosti a přesnosti postřehu, rozlišování schopnosti zrakové a podobná cvičení v naslouchání různých zvuků, a z nich odhadování směru zvuku i vzdálenosti zdroje zvukového.

Pomůcky autorem užívané dají se snadno zhotoviti u jednotek za laciný peníz. Článek obsahuje mnoho, z čeho by mohli čerpati poučení všichni instruktoři, kteří se zabývají výcvikem pozorovatelů a výcvikem v hlídkové službě.

V čísle lednovém a únorovém píše pplk. Bedouva, inženýr na Vysoké škole pro elektřinu, ve dvou článcích o tajné radiotelefonii (pokusy s usměrňováním vln elektromagnetických, změny frekvence modulovaných vln interferencí s použitím heterodynu, potlačení nosných vln a jedné z obou vln laterálních, a o televizi (vidění na dálku), které budou jistě zajímati ty čtenáře, kteří se zabývají radiofonií. Styl autorův je neobyčejně jasný a dovede lehkou a srozumitelnou formou podati věci poměrně velice těžké pro laiky.

Pro úplnost uvedeme alespoň názory některých jiných statí v 1. pololetí. Revue d'Infanterie uveřejněných.

V číslech lednovém až dubnovém podává major P. Janet obsáhlou historickou studii: Pluk záložní v obranné bitvě v r. 1918. 173. p. pluk v bitvě u Matz (9.—14. června 1918). Autor jde do nejmenších podrobností, z nichž lze si vybrati mnohé poučení pro taktiku pěchoty, neboť jsou to věci prožité.

Gaston Lefebvre: 6. rota 73. p. pluku u Verdunu (únor—březen 1916). (Leden, čís. 448.)

Major Huerre: Poznámky o užití kina při výcviku pěchoty. (Leden, čís. 448.)

Kapitán Méchin: Vojenská kolona v Levantu.

Operace jedné z francouzských kolon v Syrii v roce 1925. (Únor, čís. 449.)

Pplk. Hanaut: Protiletadlová obrana pěchoty při železniční dopravě. (Únor, čís. 449.)

Plk. Besnier: Německý pěší pluk za války 1914—18. Historie jednoho z německých p. pluků ze světové války podle německých pramenů. Autor ukazuje, že německá pěchota procházela obdobnými krisemi a obdobným vývojem jako pěchota francouzská. (Únor, březen, čís. 449, 450.)

X: Palebné prostředky pěchoty, jejich vlastnosti, charakter a možnosti užití v ofensivě. (Duben, čís. 451.)

Major J. P.: Přepřepřování předpisů o útočné vozbě. Genese změn a novinek v posledním předpise a užití útočné vozby. (Duben, čís. 451.)

Generál Chelléat: Doprovod a přímá podpora pěchoty dělostřelectvem. Požadavky a možnosti. Oblíbené téma autorovo, který je ve věci uznávaným odborníkem. (Květen, č. 452.)

Pulk. Grenier a mjr. Perré: Německé názory v otázce obrany proti útočným vozům. Několik německých aplikačních cvičení. (Květen, červen, čís. 452, 453.)

Pplk. L. K.: Řešení taktických námětů pro německé důstojníky kandidáty štábu. (Květen, červen, čís. 454, 453.)

Mjr. X: Řešení taktického námětu pro zkoušky do válečné školy v Paříži. (Květen, čís. 452.)

Pplk. gšt. Pohunek.

Kpt. Deygas: Příčiny požárů v tancích. (Květen, čís. 452.)

Pplk. Aublet: Zásobování střelivem u dělostřelectva. (Červen, čís. 453.)

Plk. B.: Zahajovací přednáška v praktickém střeleckém kursu pro vyšší důstojníky pěchoty. (Červen čís. 453.)

Bulletin belge, roč. XII. (1931), leden—březen.

Procédés de combat de l'armée allemande (kpt. gšt. Wanty).

Německé předpisy poválečné jsou psány hodně liberálně — udávajíť spíše všechné zásady, které potřebují výkladu. Tento výklad pro cizince umožňuje hlavně sledování uplatňování zásad předpisu na konkrétních případech při různých cvičeních. A tohoto úkolu, jak se zdá, podjal se pisatel článku, v němž snaží se uvést na některých místech i směrnice, jak by se mohlo čelit německému způsobu boje.

Začíná nejprve organisací pěší divise a jednotek ji tvořících takovou, jak by mohla vypadati na počátku války přetvořením z nynějšího typu, jež nazývá „Reichsheer“.

1. Pěší divise by se skládala: ze štábu, pěchoty o třech plucích, dělostřelectva o jednom pluku lehkých a jednom pluku hrubých děl, jednom oddílu děl proti letadlům a jednom pozorovacím oddílu, z jezdeckta v síle asi 1 korouhve, letectva o 1 letce o 12 letounech, ženijního vojska o 3 rotách a koloně s koňským potahem, sloučených v jeden prapor, ze spojovacích vojsk o 3 rotách a koloně, ze zdravotního oddílu a hippo- a automobilních trénu.

2. Pěší pluk — který nazývá taktickou jednotkou — měl by: štáb, spojovací rotu, 3 prapory, minometnou rotu a baterii pěchotních děl.

Pěší prapor by se skládal ze štábu, spojovací čety, 3 pěších a 1 kulometné roty.

Kulometná rota by čítala 3 čety o 3 kulometech na kárách a 1 četou doprovodnou (Begleitzug) o 3 kulometech, jichž obsluha je na vozech a koních.

Minometná rota má 3 čety lehkých a 1 četou středních minometů o 2 kusech.

Baterie doprovodných děl je o 3 četách a 2 děla.

Je třeba zdůrazniti útočnou schopnost německého pěšího pluku, možnost vésti boj od počátku do konce a tvořiti skutečnou bojovou jednotku.

Jeho palebná síla se přibližně vyrovná palebné síle belgického pěšího pluku pokud se týče zbraní pěchoty, neboť má 54 lehké a 36 těžkých kulometů mimo asi 80 automatických pistolí, kdežto belgický pluk má 108 lehkých a 44 těžkých kulometů, z nichž 8 proti letadlům, při čemž není počítáno s případným zesílením divisních kulometů (belgická divise má kulometný prapor).

Avšak svými minomety a pěchotními děly německý pluk má možnost vlastními prostředky rozřešiti četné bojové problémy. Lehký minomet střílí na 1300 m střelu o váze 4.5 kg, střední na 900 m o váze 53 kg; pěchotní dělo není dosud stanoveno (lehčí a pohyblivější než polní).

Pluk je hojně vybaven spojovacím materiálem a personálem; různé štáby mají vlastní stavební roje; v celku pluk disponuje 120 km drátu a má asi 20 psů pro spojení.

Krátko, plukovník je skutečným velitelem všech zbraní, disponující okamžitě doprovodnými zbraněmi se strnou i plochou dráhou střely. Podle okolností pluk může býti zesílen ještě jezdecktvem, cyklisty a dělostřelectvem, které v některých případech mu může býti podřízeno.

3. Dělostřelectvo divise skládá se z velitelství, dvou pluků, 1 autooddílu dělostřelectva proti letadlům, 1 letky dělostřelecké o 6 letounech (dalších 6 letounů je pro pozorování) a pozorovacího oddílu.

První pluk o 3 smíšených oddílech z nich každý má 2 baterie (kanon 77) a 1 baterii (houfnice 105).

Druhý pluk má 1 oddíl s koňským potahem o 3 bateriích 15 cm houfnic, 1 autooddíl 105 houfnic, 1 autooddíl o 3 bateriích 105 kanonů.

Oddíl proti letadlům má: 1 baterii 7.62 kanonů, 2 baterie 8.8 kanonů, 1 baterii o 5 automatických dělech ráže 3.7 s muniční kolonou, četou světlometů a četou měřickou.

Tedy německá divise disponuje 89 děly (bez 18 pěchotních děl a 24 minometů), zatím co belgická divise má 48 kanonů a 12 moždířů 7c6.

Pozorovací oddíl má 500 mužů a 300 koní (hlavně balony).

4. Jezdecko divise je složeno pravděpodobně z dvou eskadron s cyklisty, kulomety a děly. Podle Cochenhausena: 2 eskadrony na koních (o 4 lehkých kulometech), 1 cyklistická eskadrona (6 leh. kul.), 1 četa o 3 obrněných autech s 1 těžkým kulometem. (Jiní udávají 6 lehkých kulometů pro eskadronu.)

Hlavní rysy útočné doktriny.

Válečná doktrina určité armády a předpisy, které ji vykládají, mají býti logicky vybudovány vzhledem na profesionální zdatnost a morální hodnotu jak velitelského sboru, tak vojska určité země a vzhledem na charakteristické vlastnosti výzbroje.

Německá armáda je armádou velmi zvláštní. Poněvadž je složena z mužstva, jehož služební doba je dlouhá a doplňuje se jen malými kontingenty, starost o výcvik nováčků je velmi malá, zatím co v jiných armádách je to úkol, který vyžaduje nejvíce času; má tedy německá armáda možnost stále se zdokonalovati výcvikem, prováděným podle určitého společného programu a dosáhnouti v technickém výcviku téměř úplné dokonalosti.

Není proto třeba se diviti, že německé poválečné předpisy jsou velmi pružné a vypouštějí zbytečný formalismus, neboť schema jsou vhodná pro vojska, která musíme vycvičiti v několika měsících a pro nižší velitele, kteří nemají dostatek času, aby praktickým prováděním velkého počtu různých cvičení se stali dosti pružnými.

Pisatel se domnívá, že nynější předpisy nejsou psány jen pro „Reichsheer“, armádu o 100.000 mužích, nýbrž i pro jednotky, jež by mohly býti vytvořeny při vypuknutí války, jednotky „moderního typu“, v nichž vojáci mírové armády budou tvořiti výjimečně schopný a pevný velitelský kádr.

Základní rysy německé doktriny jsou:

1. Pohybná válka je vyšší forma vojenské činnosti.

2. Jedině útokem nabýváme převahy nad nepřítelem; obrana je odůvodněna jen tehdy, je-li nepřítel početnější neb chceme-li útočiti na jiném místě. Je nutno zvláště pamatovati na výchovu útočného ducha.

3. Obchvat jednoho neb obou křídel je zvláště účinný a je třeba ho vždy, když to síly dovolí, vyhledávati; dokonce i když nutno se rozhodnouti pro čelný útok, může se uskupením sil a výběrem směru útoku usnadniti i místní obchvat. Vyhlédávání obchvatu nevylučuje však současný silný čelní nápor.

4. Příkladá se zvláštní důležitost zpráвам a rozmnožují se prostředky, jimiž se mají získati za boje i mimo něj. Připouští se však, že jich výsledek může býti nedostatečný; avšak ani v takovém případě nesmí se velitel vzdáti činnosti, za kterou nese plnou zodpovědnost. Velitelé mají široce používati iniciativy.

5. Překvapení je hlavním činitelem útočného manévru; získá se hlavně:

- a) aktivními i pasivními opatřeními, jimiž by se omezila činnost pátracích orgánů nepřitele;
- b) důsledným využitím tmy při provádění pohybů;
- c) velkou pohyblivostí vojsk.

V celku útočná doktrina německá jest podložena smělostí; vyhledává rychlost v rozhodování i činnosti; dává k okamžité dispozici podnikavým velitelům dostatek bojových prostředků, jež vyžaduje tato taktika. Nicméně nevylučuje úplně metodické provádění a odsuzuje dokonce přetoknost.

Několik poznámek k jednotlivým útočným akcím.

1. Zvědy (Fernaufklärung).

Zvědy provádí letectvo a jezdecko. Jezdecká divise disponující vlastním letectvem může maximálně působiti na frontě 40—50 km. Složení jezdecké divise moderního typu není dosud dokončeno. Úloha přezvědých oddílů je agresivní: bojem získat zprávy, prorazit neb zahnatí řetěz nepřátelských oddílů a přijíti až na první prvky pěchoty. Každý útvar až k hlídce má vyhledávati boj.

Bojová schopnost přezvědého oddílu v síle eskadrony až pluku vzroste přidělením těžkých kulometů, děl, cyklistů a pěchoty na autech. Pásmo 15—20 km může býti přiděleno oddílu o 2 eskadronách.

Rozvinutí a manévry před bojem se provádí na koni, zasazení do boje pěšky, palbou a po způsobu pěchoty. Je-li přidělena pěchota, pak tato útočí čelně, zatím co jednotky na koních obchvacují.

Nevylučuje se možnost útoku na koních, ale jen v řídkých příležitostech. Takový útok eskadrony má býti podporován palbou těžkých kulometů a děl.

Krátce protivník musí počítati s tím, že při srážce s německým jezdeckem naráží na odvážnost, rychlost v provádění a na velkou mohutnost palby.

Pochod po cestách.

Jezdecko divise.

Blízké zajištění pochodu je zabezpečeno divisním jezdeckem, jež provádí přezvědy a má mimo to dodati: jezdeckou hlídku před předvojovou hlídku pěchoty, hlídky jež jsou vysílány do boku hlavního voje a konečně zálohu hlídek velitele hlavního voje pro případ potřeby. Je-li úloha těžší, bývá zesíleno. Vysílá průzkumné hlídky různé síly.

Pokud se složení a síly divisního jezdeckva týče bylo na různých místech udáno toto:

1. Pěší rota na autech, rota cyklistů, rota těžkých kulometů (naložená) 1½ jezd. eskadrony, četa děl a obrněné auto.

2. 1½ jezdecké eskadrony, četa cyklistů a 1 dělo.

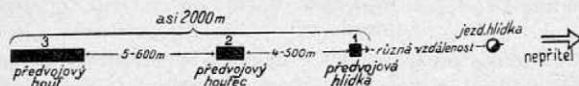
Předvoje.

Počty: $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{10}$ celkových sil.

Složení: pěchota, cyklisté, minomety, lehká děla, muniční kolona, ženisté — případně i tanky, obrněná auta a těžké dělostřelectvo (sklon k decentralisaci!).

Očekává-li se srážka — zajištění nepřetržité podpory dělovou palbou je pravděpodobné. Není-li situace jasná, doporučuje se, aby se postupovalo prostory pokrytými, jako jsou lesy, vesnice atp. Snad proto, aby se tak dosáhlo možnosti rychle z těchto prostorů vyraziti. Místní odpory odstraňují se za podpory pěchotních děl.

Schematické rozčlenění předvoje v síle 1 pěšího praporu 2 lehkých minometů, čtyři pěchotních děl, $\frac{1}{2}$ čtyři jezdeckta a 1 obrněného auta je znázorněno tímto obrázkem:

ad 1: důstojník, 1—2 družstva pěši, 1 obrněné auto;

ad 2: 1 rota, 2 minomety;

ad 3: štáb praporu, 1 pěší rota, 1 kulometná rota, 1 pěší rota, 2 pěch. děla.

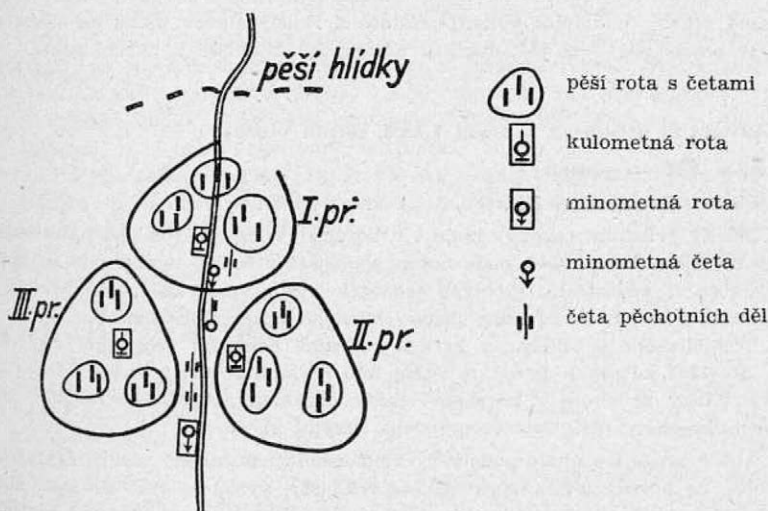
Obrana proti letadlům:

Je velmi pečlivě zařízena. Každý třetí kulomet v kulometné četě a všechny kulomety v doprovodné kulometné četě (Begleitzug) mají přístroje usnadňující míření na letouny.

Přibližovací pochod a polorozvinuté tvary (Entfaltung).

Jakmile vojska přijdou do prostoru, kam nepřítel může působiti svými dalekosnými děly neb bitevním letectvem, přejdou do tvarů polorozvinutých. Pod záštitou předvojí, rozložených v terénu, vybočí z proudu a dostanou prozatímní pochodový cíl.

lehký oddíl
(cyklisté + 2 dopr. čety)

Od toho okamžiku nepřetržitá podpora palbou je zajištěna; mimo dělostřelectva přímé podpory prapor disponuje kulomety doprovodné čety, jež se přemísťují z jednoho palebného postavení do druhého. Velká péče se věnuje obraně proti letadlům. Stálé pozorování se vzduchu je zajištěno v praporu dvěma roji cyklistů, postupujících od hřbetu ke hřbetu; možnost palby proti letounům je zajištěna rozdělením

kulometů mezi pěší roty; jednotky jsou schopny okamžitě zaujati „Fliegerformation“ — tvar velmi otevřený, a zahájiti palbu i lehkými kulometry na letouny do výše 1000 m.

Jednotky mimo to se jistí zprávami; každý proud zajišťují pátrači, celek jistí clona hlídek.

Velitel pěšího pluku může ze svých cyklistů a kulometných čet (Begleitzüge) praporů — k nimž někdy přičlení i jezdce — utvořiti lehký oddíl, který vyšle do předu s úlohou obsaditi důležité body (soutěsky, pozorovatelný atd.).

Velitel pěšího praporu vysílá na obhlídku terénu důstojníka na koni s několika muži, jichž výstroj je vedena. V případě potřeby vysílá i průzkumné hlídky a někdy vysílá ku předu doprovodnou četku kulometů (Begleitzug).

V celku v této fázi postupu (Entfaltung) vojska jsou připravena čeliti nebezpečí a vysílají odvážné hlídky kupředu na průzkum terénu i nepřítele, případně oddíly, jež rozbíjí každé „zastření“, t. j. systém zajišťovacích hlídek.

Pěší pluk může býti rozvinut v sestavě, jak ukazuje obraz na straně 589.

Dělostřelectvo v této fázi připravuje zasáhnutí tím, že sbírá zprávy, a vysílá důstojnické hlídky často až do linie průzkumných hlídek.

Závěry pro protivníka.

— Nebude-li dosti ostražitý — jeho čelní prvky budou velmi rychle rozehnány neb zajaty oddíly značně silnými a velmi pohyblivými.

— Důležité body, poskytující daleký výhled na všechny strany, nutno co nejdříve obsaditi, a to pokud možno tak, aby byl znemožněn rychlý manévř hlavně proti bokům. Věnovati dostatečné počty a zbraně k udržení důležitějších bodů — pozorovatelů. Snažiti se vším možným zabrániti vyhledávání zpráv nepřítelem.

— Učlenění je vázáno na terén; postup polmi bude pomalý, porost bude nutiti k změně tvarů; toho musí využití obránce a řídití dělovou palbu na místa, kterými musí se procházeti — to jest otázkou pozorování. Důležitá je daleká palba.

(Přístě dále.)

Rivista di artiglieria e genio, LXIX, ročník (1930).

Číslo XII — prosinec.

Plk. C. Trezzani: Průzkum pěchoty v horách.

Daleký průzkum (zvědy) bude i v horách vyjma snad velehory svěťován rychlým jednotkám. Často však bude nutno spoléhati v tomto terénu více na zprávy lektectva resp. v nedostatku rychlých jednotek vysílati vybrané pěší převěžné oddíly nebo vůbec rozšířiti do hloubky pásmo blízkého průzkumu pěchoty.

Účel blízkého průzkumu v horách se valně neliší od průzkumu v plochem terénu, převládá zde však prvek zajištění nad prvkem zpravodajským. Italský předpis svědčí blízký průzkum v horském terénu organickým pěším jednotkám (nejméně prapor) zesíleným dělostřelectvem event. jinými zbraněmi.

Autor uvažuje o úkolu podobného smíšeného převěžného oddílu (SPO) a dospívá k závěru, že horský terén, zpravidla nepřehledný, vyžaduje více sil. Bude nutno vybavit SPO. větší silou pěchoty, baterií až oddílem dělostřelectva a zbraněmi proti obrněným vozidlům. Velmi důležitý je výběr mužstva, jež má býti dobře vycvičeno v horské válce.

Průzkum bude započat podobně jako v rovinatém terénu v okamžiku, kdy je třeba počítati s nájedzy nepřítele. Pásmo činnosti SPO. souhlasí s pásmem divise, osou postupu bude zpravidla údolí, hranice pásma budou určovány po hřebenech, po nichž ovšem budou vyslány styčné oddíly.

Sestava přezvědného oddílu v síle praporu by mohla býti asi tato:

Přezvědné hlídky s úkolem získati zprávy o nepříteli pro velitele divise, vyslané od praporek přezvědné čety (viz pozn. na konci) na vzdálenost dostřelu dělostřelectva až na dálku denního pochodu divise (10—20 km). Hlídka budou lehce vyzbrojeny a opatřeny střelivem jen pro osobní obranu.

Na dohled před předními prvky SPO. bude procházeti terénem řetěz zajišťovacích hlídek vzatých od pěších rot prvního sledu. Jejich úkolem je zevrubně prohlédnouti terén a zajišťovati SPO., zprávy jimi dodané slouží hlavně pro potřebu manévru velitele SPO.

Pro podporu těchto hlídek rozdělí velitel SPO. své pásmo na dva nebo více úseků, jež svěří pěším rotám anebo četám zesíleným kulomety nebo i dělem. Tyto jednotky postupují rozčleněny v důležitých směrech svých úseků, zachytí hlídky, podporují jejich pronikání a naváží dotyk s nepřitelem.

Valné síly SPO. s většinou kulometů a dělostřelectvem postupují zpravidla po komunikaci v údolí, poněvadž zde bude pohyb nejsnadnější a dobře možné i zasažení do různých úseků podle potřeby. Jejich síla se kolísá podle úkolu SPO. a situace, nejméně to bude pěší rota s kulomety.

Postup SPO. se bude dítí přiskoky, jejichž cíle určí velitel divise podle svého plánu manévru. Přezvědňý oddíl svede boj hlavně proto, aby si uvolnil cestu k dalšímu vyhledávání zpráv. Největší úspěch přinesou obchvatné manévry dobře připravené a zahájené již z hloubky — výhodné je proto počáteční rozčlenění částí sil SPO.

Bude-li postup zastaven nepřítelem, brzdi SPO. nebo přejde v obranu. Při dobrém využití terénu lze v horách klásti velmi dlouho odpor i se slabými silami.

Nejobtížnějším problémem je otázka spojení. Bude nutno využití hlavně optických a akustických pojítek. Od přezvědňých hlídek budou zprávy donášeti zpravidla běžci. Dobře lze užití systému spojovací osy, na niž se zřídí sběrná zprávy (nejméně jedna za řetězem zajišťovacích hlídek a jedna u velitele SPO.). Spojovací osa bude budována péčí velitelství divise a bude zároveň osou přemísťování velitele předvoje a velitele divise. Bude postupně vybavována auty, motocykly, optickými pojítky, radiem, stanicemi a konečně telefonem.

Poznámka. Každý italský prapor má již v míru přezvědňou četou o 3 družstvech, cvičenou speciálně v přezvědňé službě. Družstvo má velitele, zástupce (poddůstojní) a 6 mužů vyzbrojených karabinou.

Mjr. gšt. Bürger.

Literární přehled.

Francouzská instrukce o provádění střelby ze dne 15. listopadu 1930.

Prozatímní předpis o manévru pěchoty ze dne 1. února 1920, který byl přímo inspirován zkušenostmi a zásadami světové války, byl revidován a nahrazen „Předpisem pro pěchotu“ ze dne 1. března 1928. Stalo se tak hlavně pod vlivem:

1. reorganizace armády (zavedení jednorozhodné přesenční služby);
2. zvýšení palebné síly pěchoty (zavedení lehkého kulometu 1924, který má až do 1200 m podobné vlastnosti, jako těž-

ký kulomet). Proto byla zároveň provedena i revize dodatku „Předpisu pro pěchotu“, totiž „Instrukce o provádění střelby.“

Novou instrukcí se ruší „Prozatímní instrukce“ ze dne 1. září 1920. Změny jsou však minimální.

V obou instrukcích zůstávají nedotčeny ve své podstatě zásady, plynoucí přímo ze světové války.

Rovněž nedoznaly větších změn výcvikové metody, „s nimiž jsou nyní velitelské kádry obeznámeny a jejichž výsledky se v praxi ukázaly výtečné.“